

EUROPSKI PARLAMENT

2009 - 2014

Dokument s plenarne sjednice

A7-0039/2014

28.1.2014

IZVJEŠĆE

s preporukama Komisiji o reviziji europskog uhidbenog naloga
(2013/2109(INL))

Odbor za građanske slobode, pravosuđe i unutarnje poslove

Izvjestiteljica: Sarah Ludford

(Inicijativa – članak 42. Poslovnika)

SADRŽAJ

	Stranica
PRIJEDLOG REZOLUCIJE EUROPSKOG PARLAMENTA	3
PRILOG PRIJEDLOGU REZOLUCIJE: PREPORUKE VEZANE UZ NEKE PLANIRANE ZAKONODAVNE PRIJEDLOGE	10
EXPLANATORY STATEMENT	12
REZULTAT KONAČNOG GLASOVANJA U ODBORU	14

PRIJEDLOG REZOLUCIJE EUROPSKOG PARLAMENTA

s preporukama Komisiji o reviziji europskog uhidbenog naloga (2013/2109(INL))

Europski parlament,

- uzimajući u obzir članak 225. Ugovora o funkcioniranju Europske unije,
- uzimajući u obzir članke 2., 3., 6. i 7. Ugovora o Europskoj uniji i Povelju Europske unije o temeljnim pravima,
- uzimajući u obzir članak 5. Odluke Europskog parlamenta od 28. rujna 2005. o donošenju Statuta zastupnika Europskog parlamenta¹,
- uzimajući u obzir Okvirnu odluku Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica²,
- uzimajući u obzir izvješća Komisije o provedbi europskog uhidbenog naloga i postupaka predaje između država članica (COM(2005)0063 i SEC(2005)0267, COM(2006)0008 i SEC(2006)0079, COM(2007)0407 i SEC(2007)0979 i COM(2011)0175 i SEC(2011)0430),
- uzimajući u obzir završno izvješće Vijeća o četvrtom krugu međusobnih procjena – praktična primjena europskog uhidbenog naloga i odgovarajućih postupaka predaje između država članica od 28. svibnja 2009. (CRIMORG 55),
- uzimajući u obzir svoju rezoluciju od 23. listopada 2013. o organiziranom kriminalu, korupciji i pranju novca: preporuke o radnjama i inicijativama koje treba poduzeti (završno izvješće)³,
- uzimajući u obzir izmijenjenu verziju Europskog priručnika o tome kako izdati europski uhidbeni nalog (17195/1/10 REV 1),
- uzimajući u obzir Uredbu (EU) br. 1382/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o uspostavi programa Pravosuđe za razdoblje 2014.–2020.⁴,
- uzimajući u obzir Komunikaciju Komisije od 13. rujna 2011. naslovljenu „Izgradnja povjerenja u pravosuđe diljem EU-a. Nova dimenzija europskog pravosudnog osposobljavanja” COM(2011)551,
- uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 15. prosinca 2011. o uvjetima pritvaranja u EU-u⁵,

¹ SL L 262, 7.10.2005., str. 1.

² SL L 190, 18.7.2002., str. 1.

³ Usvojen tekst, 23.10.2013., P7_TA(2013)0444.

⁴ SL L 354, 28.12.2013., str. 73.

⁵ SL C 168 E, 14.6.2013., str.82.

- uzimajući u obzir svoju preporuku Vijeću o pravima zatvorenika u Europskoj uniji¹,
 - uzimajući u obzir procjenu europske dodane vrijednosti mjera Unije vezanih uz europski uhidbeni nalog, koju je proveo Odjel Europskog parlamenta za europsku dodanu vrijednost,
 - uzimajući u obzir Okvirni sporazum o odnosima između Europskog parlamenta i Europske komisije od 20. listopada 2010.²,
 - uzimajući u obzir članke 42. i 48. Poslovnika,
 - uzimajući u obzir izvješće Odbora za građanske slobode, pravosuđe i unutarnje poslove (A7-0039/2014),
- A. budući daje Europska unija pred sebe postavila cilj ponuditi svojim građanima područje slobode, sigurnosti i pravde i budući da u skladu s člankom 6. Ugovora o Europskoj Uniji (UEU) poštuje ljudska prava i temeljne slobode, a time i preuzima pozitivne obveze koje mora ispuniti kako bi ostvarila zadani cilj; budući da načelo uzajamnog priznavanja, da bi bilo djelotvorno, mora biti temeljeno na uzajamnom povjerenju, što se može postići samo ako je u cijeloj Uniji zajamčeno poštovanje temeljnih prava osumnjičenih i optuženih osoba, kao i postupovnih prava u kaznenim postupcima; budući da se osposobljavanjem, suradnjom i dijalogom između pravosudnih tijela i pravnih stručnjaka jača uzajamno povjerenje i time stvara istinska europska pravosudna kultura;
 - B. budući da se Okvirna odluka 2002/584/PUP uglavnom pokazala kao učinkovita u ostvarivanju svoga cilja, odnosno ubrzanja postupaka predaje diljem Unije u odnosu na tradicionalne postupke izručivanja između država članica, te da predstavlja kamen temeljac uzajamnog priznavanja sudskih odluka u kaznenim stvarima, kako je danas navedeno u članku 82. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU);
 - C. budući da su ipak nastali problemi u njezinom izvršenju, od kojih su neki specifični za Okvirnu odluku 2002/584/PUP te su posljedica nedostataka u Okvirnoj odluci, kao što je činjenica da njome nisu obuhvaćene zaštitne mjere na području temeljnih prava ili provjera proporcionalnosti, kao i njezina nepotpuna i nedosljedna provedba; budući da su drugi problemi zajednički nizu instrumenata uzajamnog priznavanja zbog nepotpunog i neuravnoteženog razvoja na području kaznenog pravosuđa Unije;
 - D. budući da su jasno definirani i učinkoviti instrumenti za uzajamno priznavanje sudskih mjera od iznimne važnosti za nacionalna tužiteljstva u vezi s istragama ozbiljnih prekograničnih kaznenih djela te će biti jednako važni u istragama koje će nakon uspostave provoditi Ured europskog javnog tužitelja;
 - E. budući da je u svom završnom izvješću Posebni odbor za organizirani kriminal, korupciju i pranje novca (CRIM) naglasio potrebu da se osigura brzo uzajamno priznavanje, poštujući u potpunosti načelo proporcionalnosti svih sudskih mjera, s posebnim naglaskom na kaznene presude, naloge o zapljeni i europske uhidbene naloge;

¹ SL C 102, 28.4.2004., str. 31.

² 22 SL L 304, 20.11.2010., str. 47

F. budući da između ostalog postoje nedoumice s obzirom na:

- i. to da u Okvirnoj odluci 2002/584/PUP i ostalim instrumentima uzajamnog priznavanja ne postoji izričit razlog za odbijanje u slučajevima kada su prisutni opravdani razlozi za sumnju da bi provedba istražne mjere bila nepodudarna s obvezama države članice izvršiteljice u skladu s člankom 6. UEU-a i Poveljom o temeljnim pravima Europske unije („Povelja”);
- ii. to da u Okvirnoj odluci 2002/584/PUP i drugim instrumentima uzajamnog priznavanja ne postoji odredba o pravu na učinkoviti pravni lijek u smislu članka 47. Povelje te se to pravo uređuje u skladu s nacionalnim pravom, što vodi do nesigurnosti i nedosljednih praksi u državama članicama;
- iii. to da ne postoji redovit pregled upozorenja Schengenskog informacijskog sustava (SIS II) i Interpola ni automatska poveznica između povlačenja europskog uhidbenog naloga (EAW) i opoziva takvih upozorenja te daje prisutna nesigurnost u pogledu učinka odbijanja izvršenja europskog uhidbenog naloga na trajnu valjanost europskog uhidbenog naloga i s njim povezana upozorenja, pri čemu je posljedica da se osobe na koje se odnosi europski uhidbeni nalog ne mogu slobodno kretati unutar područja slobode, sigurnosti i pravde bez opasnosti od budućeg uhićenja i predaje;
- iv. to da nema preciznosti u utvrđivanju popisa ozbiljnih kaznenih djela povezanih s europskim uhidbenim nalogom, ali i s drugim instrumentima EU-a koji stalno upućuju na taj popis te da se na taj popis uvrštavaju kaznena djela čija ozbiljnost nije predviđena u kaznenim zakonima svih država članica i koja ne moraju proći provjeru proporcionalnosti;
- v. nerazmjernu uporabu europskog uhidbenog naloga za lakša kaznena djela ili u okolnostima u kojima se mogu upotrebljavati manje nametljive alternative, što vodi ka neutemeljenim uhićenjima te neopravdanoj i često prekomjernoj duljini pritvora prije suđenja, a stoga i ka zadiranju u temeljna prava osumnjičenika i optuženika i k opterećenju sredstava država članica;
- vi. to da ne postoji definicija pojma „pravosudnog tijela” u Okvirnoj odluci 2002/584/PUP i drugim instrumentima uzajamnog priznavanja, što je dovelo do odstupanja u praksama država članica, odnosno stvaranja nesigurnosti, narušavanja uzajamnog povjerenja i sudskih sporova;
- vii. to da nepostojanje minimalnih standarda kojima se osigurava učinkovit sudski nadzor mjera za uzajamno priznavanje, što je dovelo do neujednačenosti u praksama država članica u pogledu pravne zaštite i zaštite od kršenja temeljnih prava, kao i naknada štete zbog pogrešnih presuda, poput pogrešnog identiteta, što je u suprotnosti sa standardima utvrđenima u Europskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (ECHR) i potvrđenoj sudskoj praksi Suda Europske unije (ECJ);
- viii. to da iako u određenim okolnostima priznaje potrebu za pritvorom prije suđenja, nepostojanje minimalnih standarda u vezi s tom vrstom pritvora, uključujući redovni pregled, njegovo korištenje kao krajnjeg sredstva te razmatranje alternativa, kao i nepostojanje pravilne procjene o tome je li predmet spreman za sudski postupak mogu

dovesti do neopravdane i često prekomjerne duljine pritvora prije suđenja za osumnjičenike i optuženike;

- ix. neprihvatljive uvjete u brojnim objektima za pritvor diljem Unije i njihov utjecaj na temeljna prava pritvorenih osoba, a osobito na pravo na zaštitu od nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja ili kazni u skladu s člankom 3. ECHR-a i na učinkovitost i funkcioniranje instrumenta za uzajamno priznavanje Unije;
 - x. nepostojanje pravnog zastupanja osoba koje se traže na temelju europskog uhidbenog naloga u državi članici izdavateljici, kao i državi članici izvršenja naloga;
 - xi. nepostojanje rokova za prosljeđivanje prevedenih europskih uhidbenih naloga u Okvirnoj odluci 2002/584/PUP, što dovodi do neujednačenih praksi i nesigurnosti;
 - xii. nepostojanje odgovarajuće definicije kaznenih djela na koje se više ne primjenjuje provjera dvostruke kažnjivosti;
 - xiii. nekorištenje drugih postojećih sredstava Unije za pravosudnu suradnju i uzajamno priznavanje;
1. imajući na umu novi zakonski okvir iz 2014. u skladu s Ugovorom iz Lisabona, smatra da se ovo izvješće ne bi trebalo baviti problemima koji isključivo proizlaze iz nepravilne provedbe Okvirne odluke 2002/584/PUP, s obzirom na to da se oni mogu, odnosno, da bi se trebali riješiti pravilnom provedbom u državama članicama i pokretanjem postupaka Komisije;
 2. poziva države članice da pravodobno i učinkovito provode sve kaznenopravne mjere Unije s obzirom na to da se one međusobno nadopunjuju, uključujući Europski istražni nalog, Europski nalog za nadzor i mjere postupovnog prava, čime pravosudnim tijelima stavljaju na raspolaganje alternativne i manje nametljive instrumente uzajamnog priznavanja, osiguravajući istodobno i poštovanje prava osumnjičenika i optuženika u kaznenim postupcima; poziva Komisiju da pozorno nadzire njihovu pravilnu provedbu, kao i njihov učinak na funkcioniranje europskog uhidbenog naloga te područje kaznenog prava Unije;
 3. poziva države članice i njihova sudska tijela da ispituju postojeće mogućnosti u Okvirnoj odluci 2002/584/PUP (kao što je uvodna izjava 12.) u cilju osiguravanja zaštite ljudskih prava i temeljnih sloboda; da iscrpe sve moguće alternativne mehanizme prije izdavanja europskog uhidbenog naloga; da predmet obrade bez nepotrebnog odlaganja, čim na temelju europskog uhidbenog naloga dođe do uhićenja, kako bi se pritvor prije suđenja sveo na minimum;
 4. ukazuje na to da su puno priznavanje i brza provedba sudskih mjera korak k uspostavi europskog područja kaznenog prava te naglašava važnost europskog uhidbenog naloga, kao učinkovitog sredstva u borbi protiv teških prekograničnih kaznenih djela;
 5. smatra da se, s obzirom na to da problemi istaknuti u uvodnoj izjavi F proizlaze iz specifičnosti Okvirne odluke 2002/584/PUP te iz nepotpune i neuravnotežene prirode područja kaznenog prava Unije, zakonodavnim rješenjima moraju obuhvatiti oba

navedena problema, i to daljnjim naporima na uspostavi minimalnih standarda za, između ostalog, postupovna prava osumnjičenika i optuženika te uspostavi horizontalne mjere kojom se utvrđuju načela primjenjiva na sve instrumente uzajamnog priznavanja ili, ako takva horizontalna mjera nije izvediva ili se njome ne mogu riješiti problemi utvrđeni u ovoj Rezoluciji, izmjeni Okvirne odluke 2002/584/PUP;

6. smatra da utvrđeni nedostaci ne samo da potkopavaju uzajamno povjerenje, nego su i skupi u socijalnom i ekonomskom pogledu za dotične pojedince, njihove obitelji i društvo u cjelini;
7. stoga zahtijeva da Komisija u skladu s člankom 82. Ugovora o funkcioniranju Europske unije i u roku od godinu dana od donošenja ove Rezolucije podnese zakonodavne prijedloge koji proizlaze iz detaljnih preporuka utvrđenih u Prilogu ovoj Rezoluciji i kojima se osigurava:
 - (a) postupak u kojem mjeru uzajamnog priznavanja u državi izdavateljici može, ako je potrebno, potvrditi sudac, sud, istražni sudac ili javni tužitelj radi nadilaženja različitih tumačenja pojma „pravosudnog tijela”;
 - (b) provjera proporcionalnosti prilikom izdavanja odluka o uzajamnom priznavanju, utemeljena na bitnim čimbenicima i okolnostima poput težine kaznenog djela, činjenice je li moguće započeti sudski postupak u vezi s predmetom, utjecaja na prava tražene osobe, uključujući zaštitu privatnog i obiteljskog života, troškovnih implikacija i raspoloživosti odgovarajuće i najmanje nametljive alternativne mjere;
 - (c) standardizirani postupak savjetovanja u kojem nadležna tijela u državi izdavateljici i državi izvršenja uhidbenog naloga mogu razmjenjivati informacije u vezi s izvršenjem sudskih odluka, koje se odnose primjerice na procjenu proporcionalnosti, osobito u pogledu europskog uhidbenog naloga u cilju potvrđivanja spremnosti za sudski postupak;
 - (d) obvezni razlog za odbijanje ako postoje utemeljeni razlozi za vjerovanje da bi izvršavanje europskog uhidbenog naloga bilo neusklađeno s obvezama države članice izvršenja uhidbenog naloga u skladu s člankom 6. UEU-a i s Poveljom, a posebno njezinim člankom 52. stavkom 1., koji se odnosi na načelo proporcionalnosti;
 - (e) pravo na učinkovit pravni lijek u skladu s člankom 47. stavkom 1. Povelje i člankom 13. ECHR-a, kao što su pravo na žalbu u državi članici izvršenja uhidbenog naloga protiv zatražene provedbe instrumenta uzajamnog priznavanja i pravo tražene osobe da pred sudom ospori svako nepridržavanje u vezi jamstava koje je država članica izdavateljica naloga dala državi članici izvršenja naloga;
 - (f) bolju definiciju kaznenih djela za koje se treba primjenjivati europski uhidbeni nalog kako bi se olakšala provjera proporcionalnosti;
8. poziva na jasnu i dosljednu primjenu zakonodavstva Unije u svim državama članicama u pogledu postupovnih prava u kaznenim postupcima u vezi s uporabom europskog uhidbenog naloga; uključujući pravo na tumačenje i prevođenje u kaznenim postupcima; pravo na pristup odvjetniku u kaznenim postupcima i pravo na komunikaciju nakon uhićenja; te pravo na informacije u kaznenim postupcima;

9. poziva Komisiju da od država članica zahtijeva sveobuhvatne podatke koji se odnose na funkcioniranje mehanizma europskog uhidbenog naloga i da uključi takve podatke u svoje sljedeće izvješće o provedbi u cilju predlaganja odgovarajućih mjera za rješavanje svih utvrđenih problema;
10. poziva na redovitu reviziju neizvršenih europskih uhidbenih naloga i razmatranje o tome treba li ih povući zajedno s odgovarajućim upozorenjima SIS-a II i Interpolu; također poziva na povlačenje europskih uhidbenih naloga te odgovarajućih upozorenja SIS-a II i Interpolu kada je europski uhidbeni nalog odbijen zbog obveznih razloga, npr. na osnovi načela *ne bis in idem* ili zbog nesukladnosti s obvezama koje se odnose na ljudska prava; poziva na uspostavu redovitog ažuriranja upozorenja SIS-a II i Interpolu i to informacijama o razlozima za odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga koji odgovara upozorenju te na odgovarajuće ažuriranje dokumenata Europolu;
11. ističući primarnu važnost pravilnih postupaka, uključujući pravo na žalbu, poziva države članice, bilo da je riječ o državi članici izdavatelji naloga, bilo o državi izvršenja naloga, pravnim mehanizmima osiguraju nadoknadu štete nastale zbog pogrešnih presuda povezanih s funkcioniranjem instrumenata uzajamnog priznavanja, u skladu sa standardima utvrđenima u ECHR-u te u ustaljenoj sudskoj praksi Suda Europske unije (ECJ);
12. poziva Vijeće da u revidiranu verziju Europskog priručnika o izdavanju europskog uhidbenog naloga (17195/1/10 REV 1) uključi vremenski rok od šest dana za prosljeđivanje prevedenih europskih uhidbenih naloga u cilju pružanja veće jasnoće i sigurnosti;
13. poziva države članice i Komisiju na suradnju u jačanju kontaktnih mreža sudaca, tužitelja i branitelja kako bi se osigurali učinkoviti i informirani postupci povezani s europskim uhidbenim nalogom te na osiguranje odgovarajućeg osposobljavanja za pravosudno osoblje i pravne stručnjake na nacionalnoj i europskoj razini, između ostalog i na potrebnim jezicima, pravilne uporabe europskog uhidbenog naloga i kombinirane uporabe različitih instrumenata uzajamnog priznavanja; poziva Komisiju da izradi nacrt praktičnog priručnika Unije za branitelje u postupcima europskog uhidbenog naloga, koji bi bio lako dostupan u cijeloj Uniji te dopunjen nacionalnim priručnicima, prilikom čega bi se u obzir uzeo dosadašnji relevantan rad Europske odvjetničke komore za kaznena pitanja;
14. poziva Komisiju da omogući osnivanje posebne pravosudne mreže za europski uhidbeni nalog te mreže branitelja koji rade na pitanjima europskog kaznenog prava i izručenja i da za njih, kao i za Europsku mrežu za pravosudnu izobrazbu, osiguraju odgovarajuća sredstva; vjeruje da Komisija može osigurati odgovarajuća sredstva iz postojećih programa na području kaznenog prava Unije;
15. poziva Komisiju da uspostavi bazu podataka Unije za prikupljanje cjelokupne nacionalne sudske prakse koja se odnosi na europski uhidbeni nalog i ostale postupke uzajamnog priznavanja te da im omogući lak pristup kako bi se olakšao rad pravnih stručnjaka te praćenje i ocjena provedbe i svih problema koji se pojave;
16. naglašava vezu između uvjeta pritvora i mjera europskog uhidbenog naloga te podsjeća države članice da se člankom 3. ECHR-a i sudskom praksom Europskog suda za ljudska

prava državama članicama ne nameću samo negativne obveze, kojima im se zabranjuje podvrgavanje zatvorenika nečovječnom i ponižavajućem postupanju, nego i pozitivne obveze kojima sa od njih zahtijeva da osiguraju usklađenost zatvorskih uvjeta s ljudskim dostojanstvom te provedbu temeljite i učinkovite istrage ako se ta prava prekrše; poziva države članice da posebno uzmu u obzir prava ranjivih osoba i da općenito temeljito istraže alternative pritvoru;

17. kako bi se osigurala učinkovitost okvira za uzajamno priznavanje, poziva Komisiju da istraži pravna i financijska sredstva dostupna na razini Unije za poboljšanje standarda pritvora, uključujući zakonodavne prijedloge o uvjetima pritvora prije suđenja;
18. potvrđuje da se u preporukama poštuju temeljna prava, načelo supsidijarnosti i načelo proporcionalnosti;
19. smatra da bi svaka financijska implikacija traženih prijedloga na proračun Unije trebala biti pokrivena postojećim dodjelama sredstava iz proračuna; ističe da bi za države članice i za građane donošenje i provedba tih prijedloga značile znatnu uštedu sredstava i vremena, što bi bilo korisno i u gospodarskom i u socijalnom smislu, kao što je jasno istaknuto u procjeni dodane vrijednosti mjera Unije koje se odnose na reviziju europskog uhidbenog naloga;
20. nalaže svojem predsjedniku da ovu Rezoluciju i popratne detaljne preporuke proslijedi Vijeću i Komisiji.

**PRILOG PRIJEDLOGU REZOLUCIJE:
PREPORUKE VEZANE UZ NEKE PLANIRANE ZAKONODAVNE PRIJEDLOGE**

Postupak potvrđivanja pravnih instrumenata Unije za uzajamno priznavanje:

- u kaznenom zakonodavstvu Unije „tijelo koje izdaje uhiđbeni nalog” određeno je kao:
 - i. sudac, sud, istražni sudac ili javni tužitelj u dotičnom predmetu; ili
 - ii. svako drugo nadležno tijelo kako ga je odredila država članica izdavateljica, pod uvjetom da je akt koji se izvršava, nakon ispitivanja njegove sukladnosti s uvjetima za izdavanje instrumenta, potvrdio sudac, sud, istražni sudac ili javni tužitelj u državi članici izdavateljici.

Provjera proporcionalnosti za izdavanje pravnih instrumenata Unije za uzajamno priznavanje:

- Prilikom izdavanja odluke koja se provodi u drugoj državi članici, nadležno tijelo pažljivo ocjenjuje potrebu za zahtijevanom mjerom na temelju relevantnih čimbenika i okolnosti, uzimajući u obzir prava osumnjičenika ili optuženika te raspoloživost odgovarajuće manje nametljive alternativne mjere za postizanje zadanog cilja, te primjenjuje najmanje nametljivu raspoloživu mjeru. U slučajevima kada izvršno tijelo ima razloga vjerovati da je mjera neproporcionalna, ono se može savjetovati s tijelom koje izdaje uhiđbeni nalog o važnosti izvršavanja odluke o uzajamnom priznavanju. Nakon tog savjetovanja tijelo koje izdaje uhiđbeni nalog može odlučiti povući odluku o uzajamnom priznavanju.

Postupak savjetovanja između nadležnih tijela u državi članici izdavateljici i državi članici izvršenja uhiđbenog naloga koji se primjenjuje za pravne instrumente Unije za uzajamno priznavanje:

- Ne dovodeći u pitanje mogućnost da nadležno izvršno tijelo iskoristi razloge za odbijanje, na raspolaganje bi se trebao staviti standardizirani postupak pomoću kojeg nadležna tijela države članice izdavateljice i države članice izvršenja naloga mogu razmijeniti informacije i međusobno se savjetovati u svrhu omogućavanja nesmetane i učinkovite primjene mjerodavnih instrumenata uzajamnog priznavanja ili zaštite temeljnih prava dotične osobe, poput procjene proporcionalnosti, između ostalog i s obzirom na europski uhiđbeni nalog, u cilju utvrđivanja spremnosti na sudski postupak.

Razlozi za odbijanje na osnovi temeljnih prava koji se primjenjuju na instrumente Unije za uzajamno priznavanje:

- postoje valjani razlozi da bi se vjerovalo kako izvršenje mjere neće biti sukladno s obvezama države članice izvršenja uhiđbenog naloga u skladu s člankom 6. Ugovora o Europskoj uniji i s Poveljom.

Odredba o učinkovitim pravnim lijekovima primjenjivim na instrumente uzajamnog priznavanja Unije:

- države članice osiguravaju da u skladu s Poveljom, ustaljenom sudskom praksom Suda

Europske unije i Europskog suda za ljudska prava svaka osoba, čija su prava ili slobode ugrožene odlukom, mjerom ili propustom pri primjeni instrumenta uzajamnog priznavanja u kaznenim stvarima, ima pravo na učinkovit pravni lijek pred sudom. Ako se takav lijek primjenjuje u državi izvršenja uhiđenog naloga i ima suspenzivni učinak, konačna odluka o takvom lijeku donosi se unutar roka utvrđenog u važećem instrumentu uzajamnog priznavanja ili, u nedostatku izričitog roka, na način da se što prije osigura da svrha postupka uzajamnog priznavanja nije ugrožena.

EXPLANATORY STATEMENT

The European Arrest Warrant¹ Framework Decision (henceforth "EAW FD") approved in 2002 entered into operation on 1 January 2004 and is the most important EU legal instrument based on the mutual recognition principle whereby judicial decisions are executed on the basis of mutual trust. The objective of the EAW FD was to make it quicker and easier to bring suspects and accused persons to justice by transforming the old cumbersome extradition procedure involving politicians into a new faster surrender system through communication between judicial authorities. The EAW facilitates surrender by, *inter alia*, setting strict time limits and limiting the use of dual criminality as a ground for refusal. It requires the requested Member State to execute the warrant without any assessment of the substance of the accusation or conviction.

Since its introduction, it has provided a more efficient mechanism to ensure that open borders are not exploited by those seeking to evade justice. At the same time, speedier surrender means that suspected and accused persons ought no longer to be detained for long periods of time while waiting to be extradited. The European Commission has presented three reports on the implementation of the EAW FD which deem the EAW's operational implementation an overall success in particular regarding the reduction in delay of extradition (from the average of one year pre-EAW to about fifteen days with consent and about fifty days without consent under the EAW)².

However, despite an overall positive evaluation, the European Commission's three reports on the implementation of the 2002 Framework Decision all reveal imperfections in the functioning of the system (including non-respect of procedural rights of suspected and accused persons, poor detention conditions, alleged overuse of EAWs by some Member States and failure to apply proportionality) which are perhaps borne out by the statistics that between 2005 and 2009 54,689 EAWs were issued and only 11,630 EAWs were executed.³

The reciprocal confidence necessary to the smooth operation of the EAW FD has thus been subject to a considerable number of challenges resulting from its practical application, including criticisms arising from the systematic use of the EAW FD for minor offences and concerns as to whether individual rights are at risk despite the incorporation in Article 1.3 and Recital 12 of the FD of an assumption that fundamental rights are respected in surrender procedures. Member States have thus sought to apply the principles of their national judicial systems due to fears that an issuing Member State applied lower standards with regard to procedural safeguards or fundamental rights.

In order not to undermine the credibility of the EAW and EU criminal justice initiatives in general, these problems should be addressed. Operational issues with the EAW have their roots in different causes: incomplete and inconsistent implementation of the EAW FD such as

¹ Council Framework Decision 2002/584/JHA amended in 2009 by the Council Framework Decision 2009/299/JHA

² COM(2011)175, On the implementation since 2007 of the Council Framework Decision of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States

³ COM(2011)175, On the implementation since 2007 of the Council Framework Decision of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States

failure to comply with time limits; gaps in the EAW FD; and the incomplete and unbalanced nature of the EU area of criminal justice.

Problems arising from the incomplete and inconsistent implementation of the EAW FD are not covered in this report as they should primarily be addressed by the European Commission rather than through EU legislative reform.

Problems arising from the gaps in the EAW FD are not necessarily unique to this measure but are to some extent shared with other mutual recognition instruments and are further related to the incomplete and unbalanced nature of the EU area of criminal justice. There have been legal or legislative changes at national level affecting EAW proceedings, for example in the UK and Poland, purporting to resolve issues such as proportionality, but the risk is that discrepancies between Member States will continue to persist or even grow. Soft law measures such as the revised *European Handbook on how to issue a European Arrest Warrant* are helpful but have not resolved all the problems. Legislative action at EU level is therefore considered necessary to reform the operation of the EAW and the other mutual recognition instruments and to secure better balance in the EU criminal justice area.

REZULTAT KONAČNOG GLASOVANJA U ODBORU

Datum usvajanja	13.1.2014
Rezultat konačnog glasovanja	+ : 46 - : 4 0 : 0
Zastupnici nazočni na konačnom glasovanju	Jan Philipp Albrecht, Roberta Angelilli, Edit Bauer, Rita Borsellino, Arkadiusz Tomasz Bratkowski, Salvatore Caronna, Philip Claeys, Carlos Coelho, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Ioan Enciu, Frank Engel, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, Monika Flašíková Beňová, Kinga Gál, Kinga Göncz, Sylvie Guillaume, Anna Hedh, Salvatore Iacolino, Sophia in 't Veld, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Timothy Kirkhope, Juan Fernando López Aguilar, Baroness Sarah Ludford, Monica Luisa Macovei, Svetoslav Hristov Malinov, Clemente Mastella, Véronique Mathieu Houillon, Anthea McIntyre, Nuno Melo, Roberta Metsola, Louis Michel, Claude Moraes, Carmen Romero López, Birgit Sippel, Csaba Sógor, Renate Sommer, Nils Torvalds, Kyriacos Triantaphyllides, Wim van de Camp, Axel Voss, Renate Weber, Josef Weidenholzer, Cecilia Wikström, Tatjana Ždanoka, Auke Zijlstra
Zamjenici nazočni na konačnom glasovanju	Monika Hohlmeier, Ulrike Lunacek, Jan Mulder, Carl Schlyter